

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Udrag fra Digte

Citation: Stub, Ambrosius: "Digte", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 43.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub01val-shoot-idm140613725506064/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

maae«, der er optaget i Kirkesalmebogen og, som Vilh. Andersen siger, maa være »digtet af en, der har Livet for sig«,¹ m. fl.

Efter Christian VI's Død 1746, da den pietistiske Bevægelse ikke længere fandt Støtte ovenfra, fik den et Midtpunkt i Ribe, hvor Brorson, Pietismens Salmedigter, var blevet Biskop. Hans fornemme Bispegaard laa tæt ved Stubs Skolestue. Kun et Plankeværk skilte Gaardene fra hinanden. Under Modgangen og under Paavirkning fra de religiøse Kredse i Ribe sluttede Stub sig til denne Bevægelse, hvor han fandt Trøst for sine timelige Bekymringer. En lang Række religiøse Digte giver Udtryk for hans varme Tilslutning til den pietistiske Retning. De er præget af dyb Inderlighed og Hengivenhed i Troen. Samtidig undgaar han som Regel heldigt Pietismens for Nutiden saa usmagelige Udtryk, som Brorson ikke altid kan sige sig fri for. Undertiden opnaar han virkelig ophøjede Udtryk for sine religiøse Følelser som i Arien »Jeg seer dit Kunstværk store Gud«, der, som Brix siger, er skrevet »i et sprog saa ophøjet som simpelt, en from og følt tilstaaelse uden brist. Saaledes lider man Ambrosius bekenderen«.

Fra Ribetiden er ogsaa Epitafieverset i Verninge Kirke over Stubs Svoger Pastor Schyth, som døde 7. Jan. 1756.

Et af Stubs allersidste Digte: »Da mangel har forvoldt, Clienten ey betaler« maa antages at være skrevet Nytaar 1758. Det indeholder en Undskyldning for, at Stub paa Grund af Mangel ikke har kunnet betale sin Skyldighed. Han vil dog vise sin Villighed ved 3 smaa Nytaarsgaver: Digtet paa hvidt Papir, en »Sukker-Klod« og en Almanak, som skal vise, at »giengiølds pligt og baand Er lagt mig ævig paa af Fromheds Englehaand«, og at han »Skiønner paa hvert Maaltids qvægsom stund« og ønsker, at »Fromheds Engel her maa leve mange Aar«. Brix formoder, at Digtet er henvendt til »Madame Jockum Schultz«, hvis Mand til Dødsboet indleverede en Regning paa bl. a. ugent-

¹ Vilh. Andersen: Illustr. dansk Litteraturhist. II S. 223.